

 HARLEQUIN

HISTORICKÁ
ROMANCE

ELISABETH
HOBBESOVÁ

Falešný rytíř

ELISABETH HOBBSOVÁ

FALEŠNÝ RYTÍŘ

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

minulý měsíc jste se rozloučila s minisérií Spolek rošťáků a teď se před Vámi otvírá další, tentokrát pouze dvoudílné pokračování. Jmenuje se Zachráněná čest a napsala ho Sarah Malloryová. První část této minisérie nazvala Nepolepšitelný sukničkář, ale v jejím závěru pochopíte, že i nepolepšitelný svůdník nedokáže odolat skutečné lásce.

Elizabeth Hobbesová je pro Vás zatím neznámá autorka, ale až si přečtete první romanci, kterou jsem od ní pro Vás připravil, určitě Vás překvapí její znalost historie. Ve Falešném rytíři se vrací do dalekých časů, kdy Normané vtrhli do Anglie, a líčí v ní vztah mezi Normanem a anglickou dívkou. Ano, i v tak nepřátelském a nehostinném prostředí jedenáctého století se dařilo vášnivě lásce. Stejně jako dnes, a obzvlášť v tomto překrásném jarním měsíci.

S láskou

Váš Harlequin

Elisabeth Hobbesová

FALEŠNÝ RYTÍŘ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Beguiled by the Forbidden Knight

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2018 by Claire Lackford
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5036-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5037-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5038-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Yorkshire – květen 1071

„Řekněte mi, madam, kde je moje nevěsta?“

Gilbert du Rozpez rozhodil rukama a tím obsáhl celý prostor sálu i své překvapení, zklamání a nedůvěru. Otočil se dokola v jasně osvětlené síni a znovu se zahleděl na lhostejně se tvářící ženu, usazenou na vyvýšeném křesle.

„Cestoval jsem z Yorku do Haxby v příšerném počasí, riskoval bezpečí, jen abych se setkal s vaší dcerou, a teď zjišťuju, že tu není!“

Z levé strany síně pozoroval Guilherm FitzLannion svého lenního pána a přítele z dětství, jak je čím dál rozzlobenější. Cesta z města do tohoto panského domu se dala urazit za půl dne pěšky a na koni samozřejmě rychleji. Polesí Galtres jim poskytlo úkryt před náhlou květnovou přeháňkou a cestou se nevyškly žádné potíže. Gilbert přeháněl jako obvykle, protože se jen snažil zdůraznit své postavení před publikem, a také jako obvykle to dělal bez špetky účinnosti.

Pravidelné rysy obličeje, kaštanově hnědé vlasy zastřižené podle nejnovější módy i štíhlá postava vždycky zajišťovaly Gilbertovi přízeň, ať už zaměřil

pohled svých čokoládově hnědých očí na kohokoliv. Ale pokud si myslel, že jeho zářící mladistvý vzhled zapůsobí na budoucí tchyni, šeredně se zmýlil. Ze svého vyvýšeného křesla na něj Emma, vévodkyně z Haxby, hleděla stále stejně pohrdlivě a nehodlala na tom nic změnit.

„Snad jste se mohl nejdříve zeptat, než jste se vydal na tak –“ Emma se velmi škodolibě pousmála, „*namáhavou* cestu, jestli má vůbec nějaký smysl. Moje dcera tu se mnou nežije už téměř dva roky.“

Její modré oči se zatvrdily. „Poslala jsem ji pryč hned tu zimu šedesátého devátého roku, kdy sem váš král napochodoval, aby převzal York od Edgara a jeho spojenců. Nechtěla jsem, aby pobývala ve městě, když tam zimoval, bylo to velmi nebezpečné.“

Řekla váš král, uvědomil si Gui. Nečekal, že by ho nazvala Wiliamem Velikým, ale takové otevřené pohrdání vysílalo jasný signál. Kdyby se Gui zamýšlel nad tím, koho by z těch, kdo si brousili zuby na anglický trůn v bojích před pěti lety, vdova po Herikovi z Haxby podporovala, dala tímhle prohlášením jasně najevo, jak smýšlí. Buďto věřila, že nárok toho zrádného Harolda je oprávněný, anebo podporovala v loňském roce Aethelingovy pokusy převzít zpět York z nadvlády Normanů.

Gui si protáhl prsty pravé ruky a zase je sevřel v pěst. Potlačil svrbění v levém zápěstí. Podíval se na Gilberta, aby zjistil, zda šlechtic narážku pochopil. Samozřejmě že ne. To by lady Emma musela minimálně otevřeně nazvat Williama *bastardem*, pak by teprve Gilbert zaznamenal její nepřátelskou náladu.

„Já vím, že jste ji poslala pryč. Neříkáte mi absolutně nic nového. Schválně se snažíte mlžit

a nepomáhat!“ Gilbert se na ni díval očima plnými uražené důstojnosti. „Otázka je, kam jste ji poslala?“

Gilbert zvyšoval hlas a začínal rudnout na krku. Za okamžik začne vztekle dupat. Gui zaznamenal pohyb v zástupu služebnictva, které stálo v řadě u Emmina křesla. Dva muži středního věku měli na svých opascích připevněné krátké dýky. Emma musí mít docela značný vliv, aby dostala povolení vydržovat si ozbrojenou stráž po Williamově rozhodnutí přivést odbojné obyvatelstvo Yorkshireu pevně pod svoji kontrolu.

Gui i Gilbert měli u sebe meče, proto se nemuseli ničeho obávat, nehrozilo jim žádné skutečné nebezpečí. Gui dokonce chvílemi cítil potěšení z toho, že by mohl prolít krev a naučit tyhle severní spratky, že teď už jim skutečně vládne William z Normandie. Ale na druhou stranu se mu zase chvílemi dělalo špatně a poléval ho studený pot při představě další bitvy. Meč nepatřil nikdy k jeho oblíbeným zbraním, ale už nemohl střílet z luku, což byla od dětství jeho oblíbená zábava.

V každém případě William nařídil, že bitkami se spory řešit nesmí. Anglie byla obsazena silou a podrobena s velkou brutalitou, ale další podrobování bude uskutečňováno jen pomocí sňatků a vytvářením spojenectví.

Gui už byl unavený z neustálé pozornosti, protože musí sledovat, jak přítel vyhlašuje nějaké své nároky, které jsou vzápětí odmítány, a to stále dokola. Je načase, aby zasáhl a pro svého pána umetl cestičku. Už to ostatně udělal mnohokrát. Také proto ho Gilbert vzal dneska s sebou, ne kvůli boji. Pro ten už stejně nebyl použitelný.

Gui polkl, aby se zbavil sebelítosti, která mu

zvedala žaludek. Odkášlal si a postavil se vedle svého pána.

„Lady Emmo, je nejvyšší čas skončit s vytáčkami. Buďte tak laskava a řekněte nám, kde je vaše dcera. Hned teď!“

Emma zvedla překvapením obočí. Její modré oči si pozorně Guie prohlédly. Mrkla, ale nedala otevřeně najevo odpor, jak to dělalo mnoho žen. Gui musel neochotně přiznat obdiv k ženě, která čelila dvěma nevídaným návštěvníkům ve svém domě a na svém panství s takovou odvahou.

„Kdo jste, že tak drze mluvíte o věci, která se vás absolutně netýká?“

Co si o něm asi myslí, když ho vidí stát vedle urozeného rytíře? Je o hlavu vyšší než Gilbert a má rozhodně mnohem širší ramena. Na nose je dodnes patrná zlomenina, kterou utrpěl kdysi v dětské šarvátce. Ve Williamově armádě přišel k jizvě, která mu rozpúlila dolní ret na dvě nestejně části. Oči má rámované tmavými kruhy od častého nočního bdění. Připadal si jako drsný kmen vedle naleštěné dubové desky.

Děkoval své šťastné hvězdě, že největší tělesný hendikep nebyl viditelný na první pohled. Položil si pravou ruku přes levou, aby zamaskoval vycpanou rukavici, kterou neustále nosil. Zamířil pohledem k vdoviným očím, značně vyzývavě, jak by jistě řekla.

Na lady Emmu se usmál, i když věděl, že jeho úsměv působí spíše odpudivě než přátelsky, i přesto, že byl jako přátelský zamýšlen, ač se to poslední dobou stávalo jen sporadicky.

„Jmenuju se Guilherm FitzLannion, madam. Nejsm ničím důležitý.“

Vlastně nikdo. Nemám žádné postavení, jsem jen

lučištník, který následoval svého přítele a pána do Anglie, aby si hledal štěstí, a nenašel ho.

Gilbert poplácal Guie silně po rameni a zešíroka se na něj usmál. Tentokrát nahradil lítost v očích laskavým pohledem.

„Gui je můj nejbližší přítel a rádce, lady Emmo. Občas mi připomíná, že bych měl mírnit svůj temperament, což se stalo právě teď.“

Emma střelila po Guiovi chápavým pohledem, což ho překvapilo. Asi trávila roky, než se stala vdovou, uklidňováním zbrklých šlechtických hádek a sporů. Ostatně vypovídalo o tom celé její chování.

Gui sklonil hlavu v úkloně. „Sir Gilbert je ke mně až příliš laskavý. Ale rád bych se připojil k jeho žádosti. Zdržováním jen abyste nás provokovala, se nic nevyřeší. Ať už s tím souhlasíte nebo ne, král William udělil svůj souhlas.“

Opět se neupřímně pousmál, o krok ustoupil a vyčkával.

„Je se svou společnicí – sirotkem, kterého kdosi zanechal u našich dveří, v klášteře v Bylandu neda-leko Elmeslaku,“ prohlásila Emma po delší odmlce.

Hlas měla stažený, oči prázdné, viděla něco jiného, rozhodně ne síň, kde právě pobývala. Copak ji ničily stejně děsivé sny jako Guie? Slyšela ve snech také hrozné výkřiky a cítila krev bitev?

„Sigrun byla od malička velmi křehká, jak duševně tak fyzicky,“ pokračovala Emma. „Jen o vlásek unikla zneuctění, nejprve od rebelů a potom od mužů, jako jste vy, kteří přišli vládnout městu. Věřím, že William z Normandie přes své rozhodnutí podrobit si naše hrabství ctí svatost řádů natolik, že dívka se může v převorství cítit bezpečně před zneužíváním a vraždou.“

Z jejího hlasu bylo slyšet hluboké opovržení. Oni sem cestovali z jihu přes všechny trosky, které dříve bývaly prosperujícími vesnicemi. Gui jí rozuměl. Podrobně prohlížel svoje boty a styděl se za svoje soukmenovce, i když on sám se na ničem podobně hanebném nepodílel.

„Srdce mě bolí, když slyším o dívčině strádání, ale když jste ji tam poslala, musíte ji přivést zase nazpět,“ vztekal se Gilbert.

Po Emminých rtech se opět rozlil škodolibý úsměv. „To je naprosto vyloučeno.“

Gilbert zamručel a narovnal ramena. Gui mu položil ruku na předloktí, aby ho uklidnil, protože se obával dalších nepřátelských výroků.

„Děláte nám to těžší, než je nezbytně nutné, madam,“ varoval ji opatrně.

Emma se zvedla z křesla a pomalu přešla k oběma mužům. Její sloužící zůstali stát na svých místech, ale na obou bylo vidět, že jsou ve střehu, kdyby jich bylo třeba. Copak si všichni tady na severu myslí, že jsou Normani tak nečestní, aby napadli ženu v jejím vlastním domě?

Emma se zastavila před Guiem.

„Jsem chudá vdova, mám jen málo peněz. Nemám prostředky, abych dopravila bezpečně svoje dítě zpátky domů. A ona nemůže pochopitelně cestovat sama, když se bandy rebelů a psanců potulují po celém Yorkshireu. Cesty jednoduše nejsou bezpečné.“

„Vaší dceři se nic nestane,“ ujistil ji Gui.

„Vy považujete York za bezpečný, když si Fitz-Osbern rozbil tábor ve městě. Ale Edgar a Sweyn z Dánska dokazují, že nemáte pravdu! V Yorkshireu může kdykoliv vypuknout další vzpoura.“

„Když teď Alan Rouz ovládá panství jako vrchní nájemce, Yorkshire už nepovstane. William se o to postaral. Odsud až do Durhamu pomalu nestojí ani jedna vesnice.“

Gui s Gilbertem prošli s Alanem polovinu Británie, aby opět dobyli York, když Aetheling podruhé udeřil. Rouz dostal půdu a William vyhlásil, že Gilbert se ožení se sestrou mladého *eorla*, který proti němu pozvedl zbraň.

Emma se dívala z jednoho na druhého. Věkem se blížila ke čtyřicítce, byla tedy o deset let starší než oni, ale stále hezká a přitažlivá, pyšnila se plnými nadry a štíhlým pasem. Jindy by ocenil její krásu, ale tentokrát zůstal netečný, pouze zaznamenal, že čas a životní nesnáze se na jejím zjevu nepodepsaly.

„Souhlasila jsem, že se za vás moje dcera provdá, sire Gilberte,“ pronesla Emma chladně. „Ale nemusí se mi to líbit. Ani vám v tom nemusím být nějak nápomocna.“

„Ne že jste souhlasila. Vy jste neměla na výběr,“ opravil ji Gui a smutně si pomyslel: a na výběr neměl bohužel ani Gilbert. „Sňatek byl dohodnut výměnou za to, že vaše pozemky nebudou zničeny, když se váš syn přidal k Aethelingově armádě.“

Emminy oči se naplnily takovou nenávistí, až se Gui otřásl. Dívčino panenství bylo jen malou cenou za bezpečnost celého panství a všech, kteří na něm žijí, obzvlášť když by ji stejně museli provdat za nějakého *eorla*, kterému čouhá sláma z bot.

„Sigrun je milá a poslušná dcera, udělá, co se po ní bude chtít. Jestliže se chcete oženit s mojí dcerou, dojeďte si pro ni a přivezte si ji sám!“ Emma zvedla bradu. „Pošlu vzkaz abatyši, aby očekávala urozeného Gilberta du Rozpez, že si přijede pro svoji nevěstu.“

Dokud si ji nevezmete, je tento dům můj, a proto prosím odejděte. Oba dva.“

Otočila se na podpatku a zmizela za těžkým vyšívaným závěsem do svých soukromých komnat a nechala tam stát Guie i Gilberta s celým doprovodem. Její služebníci se okamžitě postavili před vyšívaný závěs a zatarasili vstup do jejích soukromých komnat.

Gilbert se rovněž svižně otočil a vypochoďoval z budovy rádoby stejně důstojně. Venku se opřel o trám v rohu stavby a vzdychl.

„Ta ženská je nemožná. Jak si může dovolit chovat se ke mně takovým způsobem?“

Tohle byl celý Gilbert. Potácel se mezi plachostí, která mu svazovala jazyk, a výbuchy vzteku a umíněnosti. Nějak ho udržet na uzdě stálo Guie pokaždé velké úsilí.

„Okupujeme její panství a ty si teď chceš vzít její dceru za ženu. Očekáváš, že tě přijme s otevřenou náručí?“ zeptal se ho Gui.

„Chci se oženit s její dcerou! Opravdu *chci*?“ Gilbert rozhodil ruce. „To není moje přání. A ty to dobře víš, Gui. Je to trest i odměna. Já si nechci vzít žádnou anglickou myš, která může být ještě ke všemu nejspíš slabomyslná podle toho, co o ní říká její matka!“

Gui velmi pochyboval o tom, že se Gui vůbec hodlá oženit. Jeho mysl byla celá upřena na jezdecktví a chov milovaných koní. Dopřejte mu spřízněnou duši a stráví celou noc vášnivou diskusí o koních. Ale se ženskou by nevěděl, co si má počít. Gui ho podezíral, že je ještě panic.

„Tak se uklidni. Možná nechceš tu holku, ale určitě chceš tenhle majetek.“

Gui ukázal na impozantní panský dům a polnosti, které ho obklopovaly. Přepadl ho při tom záchvěv

závisti. Dům byl stavěný ve starém stylu z dubových fošen a s proutěným plotem kolem dvora. Vlastnit takový dům byl největší sen, jaký si Gui dovedl představit. Gilbert jen pokrčil rameny a odcházel ke svému válečnému oři a ke klisně, kterou si Gui najal v Yorku.

Gui ho následoval. „Budeš mít dost prostředků i půdy. A dost místa, abys mohl chovat koně. To je lepší než být druhým synem šlechtice v Bretani, i když si budeš muset vzít za manželku anglickou myš.“

A je to mnohem lepší než být synem poddaného na lénu šlechtice. Ačkoliv Gui doprovázel Gilberta z Bretaně po celou dobu bojů jako jeho přítel, nikdo mu za odměnu nenabídl pozemky, o nevěstě ani nemluvě.

„Teď víš, kde ta dívka je. Stačí ji jen přivést, a záležitost může být vyřízena. Stihneš to do svátku svatého Jana Křtitele. A to bude zrovna šťastný den pro svatbu.“

„Nemůžu pro ni jet. Nepodaří se mi tu holku přesvědčit, aby opustila převorství, proto jsem chtěl, aby ji odtamtud dostala její matka,“ pronesl Gilbert tragicky. „A kromě toho, právě jsem dostal skvělou nabídku, kterou bych rád přijal.“

„A to je co?“ zeptal se Gilbert.

„Byl jsem pozván, abych se zúčastnil lovu v hraběcích lesích na západě. Jeden z tamějších lidí chová vynikající koně. Řekl jsem, že tam přijedu. Je tam hojnost vysoké zvěře, měl bys jet také.“

Gui sevřel čelist a trhnul hlavou ke své levé paži. „A jak tu zvěř mám asi složit, když nemůžu napnout tětivu?“

Gilbertovy oči se najednou rozzářily a ukázal

prstem na Guie. „Příteli, mám řešení! Pojedeš do Bylandu místo mě. Přivezeš mi tu holku, než se vrátím.“

Gui se zasmál dobrému vtipu, než mu to došlo. „Ty to myslíš vážně, vid’?“

Gilbert se vyhoupl do sedla. „A proč ne? Vždyť je to jednoduché. Jestliže nechceš jet se mnou, nemáš co na práci.“

Gui plánoval, že stráví bezprostřední budoucnost návštěvou tolika putyk v Yorku, kolik jen stihne, a pokud možno se zpije do němoty. Vláčet se přes polovinu yorkshirského hrabství, aby vyzvedl cizí nevěstu, mu nepřipadalo dvakrát zábavné, i když by to dělal pro svého nejstaršího a nejlepšího přítele. Vyšvihl se na koně a chopil se otežít pravou rukou.

„Do týdne to zařídíme,“ plánoval Gilbert.

„Pane! Gilberte! Řekl jsem ne.“

„Ano, to jsi řekl, ale stejně to uděláš,“ prohlásil Gilbert sebevědomě a rozehrál svoje okouzlující chování, které neplatilo na lady Emmu. „Můžu ti to nařídit jako tvůj pán, ale vím, že to nebude potřeba. Můj dobrý příteli, žádám od tebe hodně, ale také tě odměním. Dostaneš lepšího koně a samozřejmě lepší šaty, a to mě bude dost stát.“

Gui jen protočil panenky. Nezáleželo mu na koni, což Gilbert nedokázal pochopit.

„Myslím, že lady Emma to bude pokládat za osobní urážku, když místo sebe pošleš posla.“

Gilbert se nasupil. „Beru si dceru, ne její matku.“

Gui se na něj přísně podíval. Diplomacie nebyla Gilbertovou silnou stránkou.

„Asi máš pravdu,“ ukončil Gilbert diskuzi smířlivě a vydal se pomalým klusem kolem pozemků lady Emmy směrem k lesní pěšině. Gui ho celý nesvůj následoval, jen se rozhlížel po okolí, aby zpozoroval

případné hrozící nebezpečí, které by Gilbert mohl přehlédnout. Dojeli tak na okraj lesa, když Gilbert prudce zastavil koně a obrátil se na Guie.

„Pojedeš pro nevěstu *jako* já!“

Gui celý zmatený okamžitě zastavil, nechápal, jak to přítel myslí.

„Pojedeš jako já do Bylandu,“ vysvětloval Gilbert a usmíval se. „Přijmeš moje jméno. Lady Emma vzkáže, že si pro nevěstu přijedu já, ale lady Sigrun mě nikdy neviděla, nebude tedy vědět, že ty nejsi já. Já ti dokonce s sebou dám svůj pečetní prsten, aby ti dodal na věrohodnosti.“

Pokračoval v pomalé jízdě, ponořený do svých plánů a do samomluvy. „Mohlo by způsobit potíže, kdyby ta holka přišla na ten podvod během cesty domů. Přísáhej, že budeš jednat mým jménem, dokud se nevrátíš i s nevěstou.“

„Ještě jsem to neodsouhlasil,“ namítl Gui. „Objeví, že já nejsem ty o svatební noci. Co udělá, až zjistí, že jsme ji podvedli?“

„Jestli je tak poslušná a plachá, jak tvrdí její matka, nebude si stěžovat,“ usoudil Gilbert. Usmál se. „Dvoř se jí mým jménem, Gui, ale neprozradí jí, co jsme vymysleli. Až dojede domů, bude o budoucím sňatku smýšlet lépe. Kdybych já jel vyzvednout tvoji nevěstu, umím si představit, že by to mohl být velký problém, ale takhle...“

Nechal větu nedokončenou, ale Gui ji dořekl za něj. „Ale takhle se na tebe jednou podívá a bude děkovat bohu, že si nemusí vzít mě, jednoruké zvíře s přeraženým nosem a ošklivou jizvou na rtu.“

Gilbert měl alespoň tolik studu, že vypadal zaraženě. „Tohle jsem zrovna na mysli neměl.“

Přesně tohle měl na mysli, ale Gui byl zvyklý, že

Gilbert dokáže být velmi netaktní. A kromě toho, měl pravdu. Od chvíle, kdy byl raněn, stala se pro něj případná vlastní manželka neuskutečnitelným snem.

„Opravdu nevypadáš tak zle, jak si myslíš,“ řekl Gilbert. „Kdybys byl bohatší, určitě by každá tvá zranění ráda přehlédla. Až budu skutečným pánem na tomto panství, budu mít právo přidělovat pozemky. Když pro mě přivezeš nevěstu, dám ti pěkný kus země a udělám tě svým správcem. Budeš moje pravá ruka.“

Gui se rozhlédl kolem sebe. Pozemky lady Emmy byly ušetřeny toho nejhoršího plenění, což se stalo na všech severních územích. Řeka se klikatila mezi poli, která momentálně ležela ladem, ale stačilo málo, aby zase plodila. Připomnělo mu to domov a skutečnost, že je vlastně původně synem farmáře. Být pánem na svých pozemcích v lénu svého přítele by byla opravdu dobrá příležitost.

Gilbert od chvíle, kdy opustili Francii, spřádal pohádky o bohatství a moci a Guie těmito výmysly krmil. Ale až dosud se nic z toho neobjevilo, alespoň tedy pokud se Guie týkalo. Tohle by mohla být příležitost, aby začal znovu a dal si život do pořádku. Moc po tom toužil. A stálo by ho to jen týden cestování a doprovod jedné dívky zpátky domů. Nic jednoduššího. Usmál se.

„Tak dobře, přivezu ti tvoji nevěstu,“ souhlasil. „A budu vystupovat pod tvým jménem, když budu muset. O všechno se postarám.“

Gui narovnal v sedle záda i ramena. Odpoledne pokročilo, už jel na koni celý den a pomalu se blížil ke svému cíli. Vyjel na kopec, představující nejvyšší bod v krajině, a zastavil se vedle kamenného

milníku. Už rozeznal v dálce pod kopcem střechy kláštera. Rozkládal se za řekou, která se lenivě klikatila mezi svahy, než zamířila k Yorku kolem zbytků několika pobořených vesnic. Pravidelně se ztrácela mezi malými lesíky.

Gui si povolil plášť u krku. Poslední tři dny, kdy odjel z Yorku, se počasí podstatně zlepšilo a nepodajná vlna nového pláště ho v teplých slunečních paprscích štípala.

Nestěžoval si na svůj nový zevnějšek. Gilbert byl tak vděčný, že Guilherm souhlasil přivést mu nevěstu, že mu zaopatřil nový plášť, dvě sady spodního prádla i novou tuniku z lehké vlny, zdobenou vyšiváním pruhem u dolního lemu. Nová spona zdobila obnošenou kůži Guiova opasku, protože trval na tom, že si pásek, na který byl zvyklý, i boty a rukavice ponechá. Teď měl na sobě zdaleka nejlepší šaty, jaké vůbec kdy vlastnil, a vypadal přesně tak, jak vypadat měl: středně bohatý rytíř, který hodlá učinit příznivý dojem na svoji nevěstu.

Téměř uvěřil, že by tenhle plán mohl vyjít. Jak tak jel krajem, přemýšlel o tom, co zaseje a jaký si postaví dům, až dostane slíbenou půdu. Dům nebude muset být velký, protože v něm koneckonců bude bydlet sám. Nesmí svoje sny tolik přehánět. Že by mohl mít družku, která s ním bude žít, bylo tak nepravděpodobné, že ho při tom pomyšlení najednou rozbolelo srdce nad vlastní osamělostí.

Odhodil vlasy z čela. Byly mokré potem z únavné dlouhé jízdy. Přes všechna Gilbertova doporučení si odmítl dát vlasy ostříhat nakrátko, jak bylo teď módou rytířů. Nechal si svou tmavohnědou kštici delší, rámovala mu obličej. Potil se i po těle, spodní prádlo se mu lepilo na kůži. Zamračil se. Nebude dobré,

když dojde do kláštera celý špinavý a zpocení. Abatyše by mu jistě dopřála, aby se mohl vykoupat, ale teplé sluneční paprsky postříbřily řeku a Guie lákala představa koupele v její chladné vodě čím dál víc. Obrátil koně a pomalou chůzí zamířili z kopce dolů k jedné zátočince lemované stromy, skýtajícími alespoň trochu soukromí, i když tady jen těžko někoho potká.

Gui přivázal koně ke stromu blízko řeky, aby se mohl napít anebo se schovat do stínu pod stromem. Sám si odepjal krátký meč, který nosil zavěšený na pásku, a odložil ho k luku a šípům, s nimiž se nemohl rozloučit, a nosil je proto zabalené a přivázané k brašně. Svlékl se. Skřípal při tom zuby, když se potýkal jednou rukou se sponami a tkanicemi. Na chvíli se zarazil, zaváhal, zda by si měl svléknout i rukavici z levé paže. Na tomhle opuštěném místě jeho postižení nikdo nezahlédne, a tak ji rychle odhodil také.

Nahý se ponořil do řeky. Voda v ní byla hlubší, než čekal. Postavil se, ve studené vodě zalapal po dechu a otrásl se chladem. Prsty na nohou mu zajely do studeného bahna na dně a voda mu sahala do pasu. Po chvíli si zvykl na chlad a začal mohutnými tempy plavat s hlavou pod vodou.

Vynořil se o kus dál po proudu, když mu došel dech. Prohrábl si mokré vlasy a masíroval svaly. Byl by se rád i oholil, ale neměl čím. Vousy už měl docela dlouhé, a čím byly delší, tím více připomínal nějakého yorkshirského Normana.

Slunce teple hřálo, mírnilo chlad vody. Lehl si ve vodě na záda, zavřel oči a zhluboka se nadechoval jarního voňavého povětří. Plul s mírným proudem, dovolil vlnkám, aby ho hladily, cítil, jak se ztuhlé svaly uvolňují mezi vodními rostlinami šimrajícími ho

po těle. Asi poprvé od chvíle, kdy vstoupil na anglickou pevninu, cítil Guilherm klid a mír.

„Bude to dobré, než přijdu příští týden.“

Aelfhild utáhla uzel obvazu na Brunově noze. Utřela si prsty od masti a přikryla starého muže tenkou dekou. Usmála se.

„Zkuste se trochu hýbat, jestli můžete, aby vás to tolik nebolelo. Ta mast vám uleví.“

„Jsi hodné děvče, Aelfhild. Budeš jednou dobrá manželka,“ zachraplal Brun.

Za prvé by na to ráda odpověděla, že bude spíš dobrou ošetřovatelkou, a za druhé, koho by si asi tak mohla vzít? Právě teď byli muži v Yorkshireu nedostatkové zboží.

„Nemyslím, že by se muži o nalezence bez věna zrovna prali,“ vzdychla.

Brun už se chystal k odpovědi, ale kašel ho přemohl. „Není mi líto, že umírám, ale tys mi poslední měsíce hodně zpříjemnila,“ zasípal.

„Takhle nemluvte! Máte před sebou ještě spoustu let,“ zalhala mu Aelfhild.

Slzy mu vstoupily do očí. „Týdny, možná měsíc dva. Ani jsem si nemyslel, že dožiju tohoto roku, když přišli *oni* a vypálili vesnici. Můj domov je pryč, synové mrtví. Jsem připraven odejít za nimi.“

Oni. Normani. Zpustošili všechny vesnice kolem Elmeslaku i dál, jestli pověsti mluvily pravdu. Králova pomsta za to, co se stalo v Yorku. Protože lidé v Yorku se pokusili získat město zpět. Aelfhild se sevřelo hrdlo nenávistí. Jestli někdy nějakého Normana potká, vrazí mu nůž do jeho černého srdce!

Brun byl na obchůzce její poslední pacient. Bali la si brašnu s mastmi i léky, když prsty narazila do

brože schované v záhybech beztvaré tuniky, kterou měla na sobě. Nebude myslet na muže, který jí brož dal, nebo bude také plakat.

Vyšla ze spoře osvětlené chatrče, kde se tísnili všichni zbylí vesničané, staří i mladí, kteří unikli vraždění, a zamířila ke klášteru. Přemýšlela o tom, jaké má štěstí, protože se má kam vrátit, i když omezující zdi kláštera nenáviděla. Kráčela vyšlapanou pěšinou a snažila se nevnímat pole ležící ladem, ač by touto dobou měla být zelená rašícím ječmenem. Na nohou měla bytelné boty, do kopce se jí šlo dobře, zastavila se jen, aby nabrala dechu. Vyšla až na vršek, kde byl krásný výhled. Větrík jí teple ovíval tváře, letošní jaro bude určitě teplé. Cítila, jak se potí v obličejí i po těle.

Sukně jí vlála kolem nohou, užívala si teplý vítr na šíji. Pár kroků na samotný vršek vyběhla, zatočila se dokola s široce rozevřenými pažemi a zakloněnou hlavou. Zasmála se svému bláznovství, neboť si uvědomila, jak komicky musí vypadat. Ale znovu se zatočila a tanečným krokem pokračovala dál po cestě, protože si byla jistá, že ji nikdo nevidí. Nikdo tu přece není.

Zakručelo jí v žaludku. Snídaně pozůstávala z okoralého chleba a kyselého sýra. Ani večere nebude nijak opulentní. Řeka se stříbrně vlnila v slunečních paprscích údolím. Aelfhild zbývalo ještě trochu času, než se bude muset vrátit do kláštera, a to jí přidalo na náladě. V tu chvíli zapomněla, že je její země okupovaná dobyvatelem, že všude kolem panuje zmar, pole leží ladem a domy jsou rozbořené, že už neviděla svůj domov téměř dva roky a že musí žít za omezujícími zdmi kláštera.

Měla žízeň a bylo jí horko. Řeka mohla zahnat

obě nepříjemnosti. Mohla by dokonce chytit nějakou rybu, aby si trochu vylepšila drsnou dietu v klášteře. Co kdyby zkusila způsob chytání ryb, o kterém jí vyprávěl Brun, když ve vzpomínkách zabloudil do mládí.

Těšila se na chladnou vodu řeky, proto spěchala dolů. Poskakovala při tom a točila se jen z čisté radosti, že je naživu. Kolem ní ani živáčka, mohla by se koupat klidně nahá, ale tak daleko nezajde. Kdyby se na její koupel přišlo, Aelfhild by se bezpochyby dostalo obvyklého výprasku od jedné ze sester. Ale nikdo ji neuvidí, takže nebude prozrazena. Bude to jen její soukromé tajemství.

DRUHÁ KAPITOLA

Zaslechl vysoké tóny ženského zpěvu a uvědomil si, že už není sám.

Celý se napjal. Hlas zněl odněkud výš, než uvázal koně, proti proudu řeky. Nechal se zanést vodou dál, než měl v úmyslu. Převrátil se na břicho, schoval se pod vodu, takže mu vyčníval jen nos a temeno hlavy, a pátral po majitelce hlasu.

Jakési děvče šlo polem k řece po břehu naproti Gui-ovu koni a šatům. Dívka měla na sobě šedivý plášť a šedivou tuniku s šátkem, který jí zakrýval vlasy a částečně skrýval i obličej. K pásku měla připevněný jakýsi vak či pytel a kráčela velmi rychle, proto se zjevila jakoby z ničeho nic. Přiblížila se k řece a zvolnila. Jednou nebo dvakrát se otočila kolem dokola, rozhodila ruce, udělala pár tanečních kroků a broukala si k tomu. Gui jí záviděl tu volnost.

Bylo mu vzácné spatřit někoho, kdo byl zcela nedotčen tím, co se v téhle zemi děje. Proto na ni zíral naprosto očarovane. Zvedl hlavu, aby lépe viděl, jak děvče skotačí na břehu a nevnímá okolí. Možná je to nějaká hlupačka, děvče, které moc rozumu nepobralo a takhle se chová pořád. Jedna z těch, pro které místo a čas nemá žádný význam. Gui smutně pokýval hlavou. Málem jí záviděl i tuhle svobodu způsobenou chudobou ducha.

Došla k zátočině řeky téměř přesně naproti Guiovu koni i šatům a položila svůj vak nebo snad pytel na zem. Rozepjala pásek a upustila ho vedle pytle. Pohybovala se pomalu, lenivě si protáhla paže takovým způsobem, že Guiovi naskočila husí kůže, na jakou se nezmohla ani studená voda v řece. Děvče si rozvázalo šátek a odhalilo hustý cop světle plavých vlasů. Měly stejnou barvu jako písek na plážích v Guiově domovině.

Pomalou, aniž si uvědomovala Guiovu přítomnost, přetáhla objemnou tuniku přes hlavu a zůstala jen v těsné košilce. Gui ztuhl, uvědomoval si, že je svědkem něčeho velmi soukromého, ale nebyl schopen se pohnout. Nemohl se vydat za koněm, vyplašil by to děvče, a to v žádném případě nechtěl.

Zpočátku ji považoval spíš za dítě. Asi kvůli tomu, jak se chovala, a také proto, že měla velmi malou a drobnou postavu. Teď, když si ji prohlížel déle, zpozoroval malá ňadra pod košilkou a slibnou křivku oblých boků, když se otočila a ohnula, aby si zula boty.

Spíše je to žena, žádné dítě.

Gui překvapením zalapal po dechu. Ponořil se hlouběji do vody, vědom si své nahoty. Naštěstí pro Guie se dívka nechovala jako on a nesvlékla si všechno. Opatrně přidržela okraj košilky a vstoupila cílevědomě do řeky. Voda jí dosáhla ke kolenům. Stejně jako předtím Gui se celá otrásla chladem. Gui se uškříbl, věděl už, jak je voda studená. Ale zároveň jím otráslu cosi jiného.

Dívka si přestala zpívat a zachichotala se. Zcela nečekaně se až po krk ponořila do vody a zase ihned vynořila jedním plavným pohybem, celá mokrá. Vzdechla několikrát takovým slastným způsobem,

až Guiovi připomněla chvíle, kdy k podobným vzdechům sám dokázal přimět nejednu ženu. Vnitřnosti se mu svíraly touhou, jak se na ni upřeně a očarovane díval.

Už mu bylo jasné, že křivky jejího těla jsou zjevně víc ženské, než na první pohled odhadl. Pravda, má malá ňadra, ale hezky štíhlý pas a mokrá košilka se jí lepí na štíhlé nohy. Průsvitnou látkou Gui rozeznával tmavý trojúhelník mezi nohama a růžové bradavky. I přes velmi chladnou vodu cítil, jak určitá partie jeho těla tvrdne. Překvapením, jak se jeho tužby, které nechával tak dlouho spát, náhle probudily, se málem zadusil lokem chladné vody.

Děvče nezpozorovalo ani Guie, ani jeho koně. Brodilo se ke břehu, ale nevyšlo z vody, jen se pře-hrabovalo v pytli. Když se dívka znovu obrátila ke Guiovi čelem, třímala cosi v ruce. Rozevřela to a Gui zachytil záblesk kovu, než ono cosi znovu ponořila do vody. Potom upřeně a soustředěně pozorovala hladinu.

Ona loví ryby.

Gui se přenesl léty domů do své milované Bretaně, kde lovil jako chlapec stejným způsobem ryby v řece, protékající panstvím Gilbertova otce. Stesk mu sevřel srdce.

Odpoutal se od bolestných vzpomínek a uvědomil si, že teď má příležitost vylézt z vody. Celý ponořený se pomalu sunul vodou ke břehu a snažil se necákat. Byl asi v polovině snažení, když ho zahlédl jeho kůň a radostně zaržál.

Děvče se narovnálo a rozhlédlo se kolem sebe. Zatímco zvedala hlavu, očima přejela po Guiovi, který se krčil ve vodě. Nevšimla si ho, ale uviděla koně. Okamžitě pátrala očima podél břehu, aby objevila

majitele. Stále ještě Guie neviděla. Ten se jí krčil téměř před nosem, neodvažoval se skoro ani dýchat, nehýbal se. Každá jiná rozumná bytost by se otočila a utekla na břeh. Ona ne. Brodila se vodou přímo ke koni. A ke Guiovi.

„*Kac'h!*“

Gui šfavnatě zaklel. Měl dvě možnosti. Buďto se úplně ponoří pod vodu a bude se snažit uplavat, nebo se postaví a ukáže se jí. Kdyby se jednalo jen o jeho majetek, nejspíš by zvolil první možnost, ale protože vezl v sedlové brašně Gilbertův pečtní prsten, který tam schoval, protože si myslel, že v brašně bude v bezpečí, nemohl teď riskovat, že ho dívka objeví a ukradne.

V ten okamžik, než do něj děvče přímo narazilo, se rozhodl a vztyčil se přímo před ní.

Voda z něj tekla, mokré vlasy se mu lepily na obličej a částečně mu bránily ve výhledu. Děvče začalo ječet tak hlasitě a tak vysokým tónem, až ho vyděsilo. Podle jejího melodického zpěvu by nikdy neodhadoval, že by byla něčeho podobného schopna. Ale nepokusila se utéct, jen stála, oči vykulené a upřené na Guie. Nejprve mu hleděla do obličeje, pak jela dolů po jeho těle až k hladině vody. Otevřela překvapením ústa a zaječela ještě silněji.

„*Serr ga veg! Loukez plac'h!*“ zařval Gui. Pozdě si uvědomil, že slovům přestaň, ty jedna bláznivá holko, nebude děvče rozumět, protože je pronesl ve svém rodném jazyce, dialektu bretonštiny, jemuž pořádně nerozuměli ani Francouzi. Jejím uším to muselo znít jako pomatené blekotání.

V každém případě ječet nepřestala. Bude ji muset zarazit násilím, když to jinak nepůjde. Skočil po ní s napřaženou pravou rukou, aby ji umlčel, než se